

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 187.

Tiende Session.

47de Møde.

Løverdagen den 4de Decbr. Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Æfcherning: Ja, jeg anseer det for en aldeles forgjæves Bestræbelse at ville forhindre, at Thinget betræder denne Vej, naar man seer hen til, hvilke Bestræbelser man gjør fra saa mange Sider, for at komme ind paa den; men man skal vel lægge Mærke til, hvad det er, vi her gjøre. Vi paatage os at belønne Embedsmænd, og som Folge deraf ville de Embedsmænd, som vi ikke belønne, kunne føre Klage over, at de ikke blive belønnede. Det er ikke rigtigt, at vi paa den Maade give os af med at dele de forskjellige Embedsmænd imellem. Alle de Ord, saa smukke de end ere, som det ærede Medlem har udtalt, ere dog af en saa almindelig Bestaafenhed, at de kunne og burde anvendes paa mange hæderlige Mænd her i Landet; de kunne overføres paa en Mangfoldighed af Læger. Der er en Mangfoldighed af Læger, som med den største Selvopoffrelse gavne trængende, svage og sygelige Personer, og som ikke faae Andet derfor end det, deres Erhverv giver dem ved den Dueslighed, hvormed de udøve deres Haandtering. Vi maae vel lægge Mærke til, at vi en af Dagene staae i Begreb med, enten igjennem Lønningslove, hvilke jeg imidlertid ikke troer, vi ville kunne komme til at bevillige, eller igjennem en midlertidig Lønningsstillægslov af den sædvanlige Art, som indkommer her med en Forandring, der ikke er uvæsentlig gunstig for Embedsmændene i dette Dødblik, atter komme til at give et Tillæg til den paagjældende

Mand, dersom vi ikke igjen ved en særlig Lov undtage ham, som vi nylig have belønnet. Vi maae vel lægge Mærke til, at vi med Hensyn til denne Mand's Lønning overseer, at en væsentlig Deel af den ydes i Naturalier. Alt dette tilsammen gjør, at jeg maae fraraade, at vi deeltage i denne Belønning til denne Embedsmænd, uden at jeg i mindste Maade skal dømme om hans Fortjeneste eller ikke.

Bligen-Tinecke: Jeg kan i Meget slutte mig til de Ytringer, som vi hørte, deels af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Æfcherning), og deels af den Rigsdagsmand, som talte for ham; men hvad specielt de Ytringer angaae, som fræmkom fra den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Æfcherning), saa skal jeg, hvor rigtige de end i og for sig kunne være, og hvor meget de end kunne passe paa mange foldbige Embedsmænd her i Landet, dog bemærke, at jeg troer, at den Embedsmænd, om hvem der her er Tale, staaer i et ganske særgeget Forhold; thi fordi vi sige, at han er en dygtig Embedsmænd, og der maastee er en anden Embedsmænd, der er ligesaa dygtig som han, derfor dømme vi ikke disse to Mænd imellem og belønne hans Dygtighed særligt fremfor den andens. Denne Mand staaer i en ganske aparte Stilling; han staaer i en Stilling til ulykkelige Medborgere, som er af den Natur, at vi fremfor Alt, naar vi kunne finde en Maade at gjøre det paa, maae søge at styrke hans Sind. Der kan nu være meget forskjellige Maader, paa hvilke man kan styrke en Mand's Sind; man kan gjøre det ved Roes og ved Hæderstegn, men man kan ogsaa gjøre det ved en Anerkjendelse, som finder sin Ud-